

UN MAL SON

Feia temps que havien planejat aquelles vacances.

- Anem Ivan! Agafa ràpid les teves maletes que aviat marxarem - va cridar l'Alicia desde el jardí, on es trobava carregant el cotxe.

- Si triguem més, ens agafarà la nit mentre viatjem.

Alicia i Ivan, mare i fill, viuen sols desde fa dos anys a una urbanització als afores de Xixón des que va morir Alvaro, marit de Alicia i pare de l'Ivan, despres de patir una dura i llarga enfermetat.

Anaven a passar uns dies al poble on ella havia passat la seva infància, a la província de Barcelona.

El poble, te tant platja com muntanya, així que podrien fer acampada, que era una de les coses que més els hi agradava fer a mare i fill, i també podrien gaudir de la platja que tampoc estava gens malament.

- Doncs anem! - va dir l'Alicia asseient-se en el seient del conductor- Posa't el cinturó Ivan que ens posem en marxa.

L'Alicia és una noia jove encara, malgrat que ja és vídua, te 44 anys i és una escriptora d'èxit de llibres de misteri. Anàven just al poble perque de petita havia viscut experiències una mica estranyes i tant bon punt arribessin volia explicar-li al seu fill, i de pas, veure si surgia alguna idea per la seva propera novel.la.

Despres de nou hores de viatge ja podien albirar el destí i mare i fill ja estaven tant cansats de cotxe que no veien el moment d'arribar.

- Per fi mare. Quina pallissa que ens hem donat. Tinc unes ganes de dutxar-me, menjar alguna coseta i ficar-me al llit.

- Si fill meu, la veritat que jo també. Vinga, aparco el coxte i pujem les maletes.La casa la havia heredita dels seus pares, i malgrat que havia estat temptada de vendre-la, al final pagava els gastos que generava al llarg de l'any i la conservava, més com a record familiar que per l'ús que en feia d'ella.

Va obrir la porta d'entrada i li va donar a l'interruptor de la llum per comprovar que efectivament tenien subministrament elèctric i els dos es van disposar a ficar les maletes i algunes compres que portaven perque savien que a l'hora que arribessin no i hauria cap botiga oberta.

Despres de donar-se una merescuda dutxa, van sopar i es van anar a dormir. Demà sera un altre dia..... i quin dia!

- Buf! Estic rebentat! Mare meva aquesta pendent si que és empinada! - va esbufegar l'Ivan.

- Ja queda poc. Un petit tram i hem arribat on de ben segur passarem la nit.

L'Àlicia i l'Ivan es dirigien fins a un clar en el bosc al costat d'una casa abandonada de la qual ella de petita n'havia escoltat històries d'aparicions i fantasmes.

- Si sabessis les coses que expliquen d'aquesta casa aquesta nit no podries dormir Ivan - va riure l'Àlicia - però no et preocupis que, despres, a dins de la tenda de campanya, et poso al corrent.

Van montar la tenda, preparar els sacs de dormir i quan van acabar van decidir d'anar a donar una volta per inspeccionar una mica la zona.

No savien que quan tornessin els hi esperava una sorpresa.

- Mare! Pero que ha passat! Algú ha recollit les nostres coses. La tenda esta plegada i tot esta ficat a dins de les motxilles.

- Que estrany - va dir pensativa l'Àlicia.

- Hi ha un misstage escrit al terra - va assenyalar l'Ivan.

“Marxeu abans que sigui massa tard” van llegir els dos una mica espantats i amb la sensació de que algú els estava observant.

- Mare, hi ha algú allà! Mira! - va dir assenyaland uns arbustos just en el moment on es veia com si algú sortís corrents.

- Doncs si algú es pensa que que ens espantarà em sembla que s'equivoca de bat a bat - va dir l'Àlicia.

Es disposaren a tornar a montar la tenda i esl sacs un altre vegada com si res hagués passat i llavors l'Àlicia li va dir al seu fill per seure i per fi poder explicar-li la història misteriosa que li rondava al cap tot el dia.

“Eren les festes del poble i jo, i els meus millors amics, en Lluís i la Jimena, vam conèixer un noi feriant, en Joan.

Vam decidir, un cop la fira va tancar, anar a seure al portal de casa meva, on moltes vegades seiem a xerrar o a menjar pipes al estiu.

Parlant de històries de por, en Joan, va proposar com a repte, a veure si algú s'atrevia a anar al cementiri a aquelles hores. Ja era nit tancada.

Jo, com era molt eixerida, i ells insinuaven que no ens atreviríem, vaig estar disposada a acceptar el repte. Així que, dit i fet, el grup es va posar en marxa camí del cementiri.

Hi havia desde el poble una carretera de pujada que anava fins al cementiri i de baixada per l'altre costat portava a un altre zona del poble on vivia la gent una mica marginal.

Nosaltres vam girar cap a l'esquerra per arribar al nostre destí.

Un cop allà, el Joan va proposar que entréssim a dintre del cementiri que a aquelles hores estava, evidentment, tancat.

Jo, justament aquell dia, m'havia posat una faldilla una mica estreta, llavors no podria saltar la reixa, així que els hi vaig dir que jo em quedava fora fins que ells tornessin, ja que en principi només era anar fins allà, el pla no era entrar.”

- I llavors què va passar? - va preguntar l'Ivan.

“Doncs que ells al final sí que van saltar, i quan portàven una bona estona allà, un d'ells, en Lluís, va començar a cridar, i jo em vaig espantar moltíssim perquè estava tot molt fosc i no es veia res.

De sobte, vaig mirar cap a la meva dreta i vaig veure una ombra blanca que baixava per la pendent del cementiri i llavors sí que vaig ser jo la que va cridar que sortissin perquè no sabia el que havia vist.

En Joan i la Jimena, la meva millor amiga, van sortir, però en Lluís no hi era amb ells. Jo l'havia sentit cridar a dins.

Li hauria passat alguna cosa greu?

- On està el Lluís? - vaig preguntar als meus amics. No ha sortit amb vosaltres. No l'heu escoltat cridar?

- Pensàvem que ell ja estava aquí fora -va dir la Jimena-. De ben segur que ja haurà sortit i ha marxat cap a casa seva. Ens haurà volgut espantar.

I sense donar-li més voltes vam marxar cadascú cap a casa en el més absolut silenci metres jo pensava que era l'ombra que havia vist i on estaria en Lluís.”

- La veritat fill és que mai més el vam tornar a veure. L'endemà els seus pares havien posat una denúncia perquè no havia anat a dormir a casa i desde llavors mai més es va saber d'ell.

Aixó va ser el final el nostre grup. Mai més vam quedar per a veure'ns. La fira va marxar cap a un altre poble i amb ella el Joan, i nosaltres vam tornar a la nostra rutina al arribar l'hivern.

Mentre l'Alicia li explicava la història al seu fill no es van adonar cap dels dos que gairebé era de nit i que unes ombres blanques els estaven envoltant.

De sobte un aire gèlid els va obligar a ficar-se a dins de la tenda de campanya i un cop a dins, l'Alicia se n'adona que el seu fill té molt mala cara i està pàlid.

- Què et passa Ivan?

- Em fas el favor de cridar-me pel meu nom? - va respondre malhumorat l'Ivan.

L'Alicia va mirar al seu fill sense comprendre i de sobte el nen va començar a convulsionar fortament.

- Sóc en Lluís, sóc en Lluís, sóc en Lluís - repetia cridant - em vau deixar abandonat a la meua sort. Aixó és el que fan els bons amics?

Els ulls de l'Ivan es van girar fins posar-se blancs i es va abalçar cap a la seva mare amb la intenció de fer-li mal.

- Prou Ivan! Fill, qué estas fent? No pots ser en Lluís, ell va desaparèixer com t'acabo d'explicar!

L'Alicia, morta de por, va sortir corrents de la tenda, sense saber que fer amb el seu fill, perquè visiblement semblava com si l'esperit del Lluís s'hagués ficat a dins dels seu cos.

Al sortir, es va fixar que els voltants de la tenda estaven plens d'esperits que al veure-la van començar a anar cap a ella.

Va intentar córrer, però les seves cames no responien i va caure al terra. Plorant, demanava si us plau que no li fessin mal.

- Lluís, Lluís, Lluís - deien les presències.

Ella no entenia res del que estava passant, quan va veure al seu fill com sortia de la tenda amb la intenció d'anar darrera d'ella.

Quan va aconseguir posar-se dreta i poder córrer, sense mirar cap enrere i, mentre les llàgrimes sortien sense parar, es va quedar sense alè intentant arribar fins a la carretera per poder demanar ajuda a algun cotxe que passés per allà.

De sobte va veure que l'Ivan ja no la seguia i llavors va parar de córrer per poder descansar una mica, ja que estava exhausta de anar tan ràpid.

-On s'ha ficat?- es va preguntar. Si anava tot just darrera meu. No pot ser, que li ha passat al meu petit? Perquè ha intentat fer-me mal No tindriem que haver vingut mai aquí. Què he fet Déu meu?.

Estava tan capficada en els seus pensaments que no es va adonar que el seu fill i les altres presències l'estaven envoltant.

- Em vàreu abandonar allà!- va escoltar de sobte la veu de l'Ivan i es va girar espantada per veure com ell si que hi era allà juntament amb els esperits que havia vist abans.

- Quan vaig voler fugir d'allà vaig ensopegar - va començar a explicar l'esperit del Lluís- i al caure em vaig donar un cop molt fort al cap perdent el coneixement. Quan vaig despertar estava envoltat de presències estranyes que em van dir que no m'havia de preocupar de res perquè estava fora de perill amb ells. Desde llavors estic vagant per aquest bosc esperant que algú vingui a salvar-me, i mira quina casualitat, que has tingut que venir precisament tu, una de les persones que em van abandonar.

Doncs ara et quedaràs aquí amb mi per tota la eternitat.

L'Alicia veia com el seu fill Ivan parlava com si fos en Lluís, totalment manipulat per ell.

- No si us plau Lluís. No ho sabem que havies caigut, t'ho prometo. Com pots pensar que t'anàvem a deixar així allà, de nit, tens que creure'm.

I mentre deia aixó veia com lentament l'Ivan s'anava acostant a ella amb els braços estesos.

L'Alicia es va ajupir espantada, tremolant i plorant, feta un cabdell, esperant el pitjor.

De sobte va sentir una mà que li agafava les espatlles.

- Mare, dormilega, desperta que ja toca aixecar-se que tenim que sortir aviat que ens queda una bona estona per arribar al bosc on volem fer acampada.....